

да говори ; — Ей, истина е. Богъ е турилъ въ това сърдце (и тури десницѣтъ си на туптащитъ си гърды) всички онѣзи съкровища на които азъ ся присмивамъ и ги проклѣвамъ всякой часть. А като мя наказва още и съ богатство, ще каже че е отнелъ съ единѣтъ си рѣкъ това което ми е далъ съ другѣтъ. Защо ми е тѣзи прѣданность която мя гори и любовь-та и въодушевеніето ? Непрѣстаннытъ прѣкланянія на толкозь и толкозь клетници не ся отправятъ къмъ тѣзи добрини, разбирамъ го, знаѣ го това. И ако бы нѣкога нѣкое некорыстолюбиво и доблестно сърдце да обикне мене, а не имотѣтъ ми азъ нѣма да го узнаѣ това. или нѣма да го повѣрвамъ. Вѣчно ще бѣдѣ недоувѣрчива. Ето наказаніето и мъчението ми. За туй рѣшила съмъ ся никога нѣма да залюбѣ ; никога нѣма да ся турѣ въ опасность да посвятѣ чистѣтъ страсть, която гори сърдцето ми, на едно ничтожно, недостойно и срамно-печално сърдце ; душата ми ще умрѣ дѣвственна въ нѣдрата ми ! И тѣй, рѣшена съмъ ; всичко прѣкрасно, всичко угодно, всичко що мя води къмъ задрѣтенытъ рай, всичко що запаля въ сърдцето ми безполезны пламъцы . . . всичко да облѣсамъ, всичко мразѣ и нещѣ го.

И растреперана отъ сътрясеніе тя ся поспрѣ малко : а послѣ, и съ единъ понисѣкъ гласъ, приложи : — Не съмъ вардила, господине, за тѣзи минуть нито съмъ ѣ тѣрсила. . . . не измѣрихъ ду-